

AL REPLÀ

La dona vella que viu al terrat puja l'escala carregada amb dues bosses de plàstic, una a cada mà. A poc a poc, va enfilant els graons; ara l'un, ara l'altre, esbufegant a cada pas que fa. Quan arriba davant la porta del penúltim replà, s'atura, esgotada. De darrera la porta entreoberta del quart primera se sent el so esmorteït d'un televisor. Carregada amb les bosses, guaitant-se els peus calçats amb unes sabatilles, la dona va esglaonant el darrer tram d'escala que mena a casa seva; quan falten un parell de graons per arribar-hi, uns peus que no són els seus li retornen la mirada, unes bambes vermelles sense cordills li fan una llengota. La dona vella aixeca la vista; de les bambes en surten unes cames nues, sense mitjons, entaforades dins uns pantalons curts de color caqui en les butxaques dels quals s'hi amaguen les mans d'una nena; del cap només se li veuen els cabells castanys, llargs i despentinats. —Em deixes passar? Vaig carregada— diu la dona. La nena s'aparta els cabells de la cara i posant-se de puntetes damunt el graó, deixa prou espai perquè pugui passar la veïna de dalt. La dona arriba al seu replà, deixa una de les bosses a terra, treu una clau de la butxaca de la bata, obra i es fica a casa sense tancar la porta.

Lentament, un cop dins, els ulls de la nena es van acostumant a la claror clivellada de la finestra que dona al terrat. A l'altra banda, a través d'una cortina de tires metàl·liques hi distingeix la silueta de la vella, traginant per la diminuta cuina. A la paret del davant hi ha una cambra amb un llit i un gran armari. La dona surt de la cuina i, sense mirar-se la nena, entra a l'habitació i s'asseu al llit. —Vine, et vull ensenyar una cosa—. La jove veïna s'apropa fins al llindar de la cambra on hi ha la dona. —Seu aquí—, diu la vella fent uns copets a l'edredó —al meu costat—. La nena entra i s'asseu a prop de la vella; les cames li pengen, les bambes vermelles fregant les sabatilles de la seva veïna. Aleshores alça el cap i els seus ulls topen amb el reflex dels ulls de la dona que la miren des del mirall de l'armari.

Quan es desvetlla no sap quanta estona ha passat des que s'ha assegut al llit i s'ha quedat adormida. Amb molt d'esforç incorpora el cos fins a quedar-se asseguda i amb mans tremoloses es frega els ulls, incrèdula, mentre un xiscle d'horror li esgarrapa la gola quan descobreix el seu rostre envellit al mirall. Mentrestant, al replà de l'escala, se sent un altre xiscle de felicitat, el d'una nena que baixa els graons de l'escala fent salts d'alegria.

Pere Grau Alexandre